

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 509/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 13/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 21 C 13/2017 z 5. decembra 2018 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 130/2019 a jeho rozsudkom sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020 a vo veci namietaného porušenia základného práva [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 13/2017 a jeho uznesením č. k. 21 C 13/2017-224 z 2. apríla 2019 a uznesením č. k. 21 C 13/2017-226 z 3. apríla 2019 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 131/2019 a jeho uznesením č. k. 23 Co 131/2019-291 z 15. apríla 2020 a v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 132/2019 a jeho uznesením č. k. 23 Co 132/2019-294 z 15. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 13/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom sp. zn. 21 C 13/2017 z 5. decembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 130/2019 a jeho rozsudkom sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020 a vo veci namietaného porušenia základného práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením č. k. 21 C 13/2017-224 z 2. apríla 2019 a uznesením č. k. 21 C 13/2017-226 z 3. apríla 2019 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 131/2019 a jeho uznesením č. k. 23 Co 131/2019-291 z 15. apríla 2020 a v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 132/2019 a jeho uznesením č. k. 23 Co 132/2019-294 z 15. apríla 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia v procesnom postavení žalovaných boli stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21 C 13/2017 o vypratanie bytu. Okresný súd napadnutým rozsudkom prikázal sťažovateľom vypratať predmetný byt bez poskytnutia bytovej náhrady. Proti prvoinštančnému rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobcovi priznal proti sťažovateľom náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. V informačnom centre okresného súdu ústavný súd zistil, že proti rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 30. júna 2020 a v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vykonával okresný súd procesné úkony spojené s predložením dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti spochybňujú zákonnosť procesu dokazovania i jeho výsledky, namietajú nesprávne právne posúdenie veci súdmi oboch inštancií a sú názoru, že odvolací súd sa v ich právnej veci odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe.

5. Sťažovatelia tiež uvádzajú, že v konaní pred okresným súdom vydala napadnutý rozsudok sudkyňa, ktorá mala byť z rozhodovania vylúčená z dôvodu, že proti nej sťažovatelia uplatnili „*právo na odpor podľa čl. 32 ústavy*“.

6. Podľa názoru sťažovateľov ich právo na prevod bytu do „*osobného vlastníctva*“ je právom, ktoré tvorí ich pohľadávku voči žalobcovi, a preto porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru všeobecnými súdmi došlo k zásahu do ich majetkového práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

7. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 právo na majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a právo na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn.: 21 C/13/2017 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 23 Co/130/2019 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenie 23 Co/130/2019-284 zo dňa 15. apríla 2020 v plnom rozsahu.

3. Zároveň ruší aj Rozsudok 21 C/13/2017-186 zo dňa 5. 12. 2018 vydaný Okresným súdom Trnava z dôvodu, že žaloba z 3. 2. 2017 nie je dôvodná.

4. Žiadnemu z účastníkov sa trovy konania nepriznávajú.

5. Poškodeným sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 eur pre oboch sťažovateľov spoločne. Túto sumu sú povinní zaplatiť Okresný súd Trnava a Krajský súd v Trnave spoločne a nerozdielne na účet poškodených v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

8. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti už výlučne iba sťažovateľ uvádza, že uznesením č. k. 21 C 13/2017-195 z 8. februára 2019 okresný súd priznal odmenu tlmočnice a prekladateľke a ďalším výrokom uložil učtárni okresného súdu zaplatiť túto odmenu z finančných prostriedkov štátu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť predseda okresného súdu. O tejto sťažnosti rozhodol okresný súd uznesením č. k. 21 C 13/2017-226 3. apríla 2019. Sťažovateľ uvádza, že mu bolo tiež doručené uznesenie č. k. 21 C 13/2017-224 z 2. apríla 2019 a proti obom týmto uzneseniam podal 30. apríla 2019 odvolanie na najvyššom súde s odôvodnením, že „voči všetkým sudcom okresného súdu i krajského súdu a im podriadeným úradníkom bolo uplatnené právo na odpor podľa čl. 32 ústavy“.

9. Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd po prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že právo sťažovateľa 1) na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn.: 21 C/13/2013 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 23 Co/131/2019-291 a aj v konaní 23 Co/131/2019-294 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenie 23 Co/131/2019-291 zo dňa 15. apríla 2020 v plnom rozsahu a aj Uznesenie 23 Co/132/2019-294 zo dňa 15. apríla 2020 v plnom rozsahu.

3. Súd ruší Uznesenie 21 C/13/2017-224 z 2. apríla 2019 a aj Uznesenie 21 C/13/2017-226 z 3. apríla 2020.

4. Súd potvrdzuje Uznesenie 21 C/13/2017-195 v plnom rozsahu (bod I., II. a III.).

5. Sťažovateľovi sa primerané finančné zadosťučinenie nepriznáva z dôvodu, že o neho nežiadal.

6. Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov konania nepriznáva.“

10. Sťažovateľ ústavnú sťažnosť v tejto časti odôvodnil tým, že *„postupy všeobecných súdov považuje za nezákonné“*.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

17. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

18. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

19. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak ods. 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

20. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

24. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 13/2017 a jeho rozsudkom z 5. decembra 2018

25. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

26. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných

prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

27. V danom prípade mali sťažovatelia k dispozícii opravný prostriedok, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku okresného súdu z 5. decembra 2018 mohli podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie podali a rozhodol o ňom krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

28. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ predtým ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom

prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

29. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd telefonickým dopytom v informačnej kancelárii okresného súdu zistil, že v právnej veci sťažovateľov vedenej okresným súdom pod sp. zn. 21 C 13/2017 bolo proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Co 130/2019 z 15. apríla 2020 podané 30. júna 2020 dovolanie.

30. V danom prípade sťažovatelia subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptovali tým, že podali vo svojej veci dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovatelia podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorili stav, keď by o ich veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľov predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

31. V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania dovolania a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. V tejto súvislosti ústavný súd už za predchádzajúcej právnej úpravy opakovane vyslovil názor, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím

súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V súčasnosti uvedené vyplýva priamo z § 124 in fine zákona o ústavnom súde.

32. Vzhľadom na už uvedené a skutočnosti, že najvyšší súd ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti o podanom dovolaní nerozhodol, ústavný súd ju uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 13/2017 a jeho uznesením č. k. 21 C 13/2017-224 z 2. apríla 2019 a uznesením č. k. 21 C 13/2017-226 z 3. apríla 2019 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 131/2019 a jeho uznesením č. k. 23 Co 131/2019-291 z 15. apríla 2020 a č. k. 23 Co 132/2019-294 z 15. apríla 2020

33. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

34. Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti zistil, že neobsahuje osobitné náležitosti, pretože v nej absentuje uvedenie konkrétnych dôvodov, resp. odôvodnenie, v čom konkrétne by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie jeho označených práv spočívať (keďže v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje len „nezákonnosťou“ napadnutého postupu a už špecifikovaných uznesení

krajského súdu, ako i okresného súdu). K sťažnosti neboli priložené ani kópie napádaných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd výzvou z 21. septembra 2020 vyzval sťažovateľa na doplnenie relevantných argumentov a kópií rozhodnutí s poučením o následkoch nedoplnenia ústavnej sťažnosti.

35. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 22. októbra 2020 kópie napádaných rozhodnutí, avšak ani jeho doplňujúce podanie z 21. októbra 2020 neobsahuje argumenty potrebné na posúdenie ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa naďalej nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže ani po reakcii sťažovateľa na výzvu ústavného súdu neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

36. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

37. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovatelia nepreukázali ani splnenie zákonnej podmienky byť v konaní pred ústavným súdom zastúpení advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a pripojiť k ústavnej sťažnosti príslušné plnomocenstvo (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

38. V tejto súvislosti ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sťažovatelia ústavný súd ani nepožiadali o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde pritom ústavný súd môže ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom len v prípade, ak o to sťažovateľ ústavný súd požiada, pričom ústavný súd takejto žiadosti vyhovie v prípade súčasného splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j. 1) ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery sťažovateľa a 2) ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

39. Vzhľadom na to, že ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti III.1 odmietol pre nedostatok právomoci, v časti III.2 pre neprípustnosť a v časti III.3 pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, pričom nejde len o formálne náležitosti ústavnej sťažnosti, ale o esenciálne obsahové náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľov nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

40. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu